

Prikaz postupka¹

Županijski sud u Vukovaru

Predmet broj: K-19/07

Kazneno djelo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH

Optužnica broj: K-DO-28/06 od 02. ožujka 2007. godine, izmijenjena 06. travnja 2007. godine, na glavnoj raspravi 08. svibnja 2007. i podneskom od 11. veljače 2008. godine

Optuženik:

Slobodan Raič, u inkriminirano vrijeme pripadnik srpskih paravojnih postrojbi, u pritvoru od 06. svibnja 2006. godine

Žrtva:

Slavko Batik - vodi ga se kao nestalu osobu

Zastupnik optužnice: Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru: zamjenik Vlatko Miljković

Branitelj: Zlatko Jarić, odvjetnik iz Vukovara

Punomoćnici oštećenika:

Nitko

Vijeće za ratne zločine:

Sudac Nikola Bešenski, predsjednik Vijeća

Sudac Stjepan Margić, član Vijeća

Sudac Željko Marin, član Vijeća

Sažetak optužnice

Opt. Slobodana Raiča se, optužnicom ŽDO-a u Vukovaru br. K-DO-28/06, od 02. ožujka 2007. godine, izmijenjenoj 06. travnja 2007. godine, na glavnoj raspravi od 08. svibnja 2007. godine i podneskom od 11. veljače 2008. godine, tereti da je dana 16. studenoga 1991. u dopodnevnom satima u Vukovaru, prilikom oružane agresije tzv. JNA i paravojnih postrojbi na RH, protivno čl. 3., 16. i 17. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine i čl. 8. t. a, 10., 51. i 75. st. 3. i 6. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), kao pripadnik paravojnih postrojbi, naoružan poluautomatskom puškom, zajedno sa još tri nepoznata pripadnika paravojnih postrojbi, u jednoj razrušenoj kući na Trgu Drvena pijaca pronašao i zarobio civila Slavka Batika, u dobi od 48 godina, koji je očevitno bio bolestan i u teškom psihofizičkom stanju, te mu je bilo nužno pružiti liječničku pomoć, jer se teško kretao uz pomoć štapa, lice mu je bilo opečeno, na lijevoj ruci i lijevoj nozi je imao ozljede, ali se optuženik nije pobrinuo oko liječničke pomoći zarobljeniku, nego ga je u takvom stanju odveo do jedne kuće u tadašnjoj

¹ Monitor Centra za mir, nenasilje i ljudska prava, Mladen Stojanović, je prikaz slučaja načinio na temelju sudskih dokumenta (optužnice, zapisnika s rasprava, presude) te bilješki s praćenja glavnih rasprava.

Proleterskoj ulici, i predao nepoznatim pripadnicima tzv. JNA i paravojskih postrojbi, nakon čega mu se gubi svaki trag i ni do danas nije pronađen,

dakle, „kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu i na opisani način protuzakonito ga zatvarao,

pa da je time počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH

Do izmjene optužnice od 11. veljače 2008. godine optuženika se teretilo da je zajedno s još tri nepoznata pripadnika paravojskih postrojbi pronašao i zarobio civila Slavka Batika, odveo ga u nepoznatom pravcu, nakon čega mu se gubi svaki trag, i ni do danas nije pronađen, dakle, da je, „kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubijao civilno stanovništvo“.

Tijek postupka, izvedeni dokazi

Glavna rasprava je započela 08. svibnja 2007. godine. Ročišta su održana i 18. lipnja, 17. i 31. srpnja, 17. rujna, 23. listopada, 27. studenog i 18. prosinca 2007. godine, te 14. siječnja, 14. i 18. veljače 2008. godine. Dana 20. veljače 2008. godine **opt. Slobodan Raič je proglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine i 6 (šest) mjeseci**. Oštećene Marija Freund i Ruža Batik su upućene u parnicu radi ostvarivanja imovinsko-pravnog zahtjeva.

Raspravna ročišta proticala su u mirnom tonu. Jedino narušavanje reda zabilježeno je na raspravi 18. prosinca 2007. godine. Tada je predsjednik Vijeća udaljio iz sudnice optuženikovog oca, nakon što je on iz publike jednoj svjedokinji doviknuo da laže.

U tijeku glavne rasprave ispitani su svjedoci: Jozefina Varga, Pavao Veber, Marija Freund, Katarina Simić, Stipo Šeremet, Vlado Rusin, Ivan Barac, Ruža Batik, Željko Savić, Damir Dukić, Katarina Menges, Slobodan Budaj, Savka Arsenić, Zdenka Milić i Slavko Majprus.

Izvanraspravno je saslušana svjedokinja Marija Varga (zbog bolesti nije mogla pristupiti Sudu, pa ju je predsjednik Vijeća ispitao u njenom domu u nazočnosti zamjenika ŽDO-a i branitelja optuženika).

Glavnoj raspravi nisu pristupili pozivani svjedoci: Siniša Lakić, Dražen Apić, Igor Crnomat i Dragoljub Mišćević. Prema saznanjima Suda navedene osobe već godinama prebivaju u inozemstvu.

U tijeku dokaznog postupka pročitani su:

- potvrda Sekretarijata za narodnu obranu opštine Vukovar od 27. ožujka 1992. godine,
- zapisnik od 22. rujna 2006. godine,
- popis nestalih osoba na području Vukovarsko-srijemske županije sastavljen od Vladinog ureda za zatočene i nestale,
- dopis Ministarstva obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti od 30. studenog 2006. godine,
- rodni list Slavka Batika,
- vjenčani list Matičnog ureda Vukovar,
- potvrda Opće bolnice Vukovar i izvadak iz povijesti bolesti na ime Slobodana Raiča od 25. svibnja 2002. godine.

Izvršen je uvid u :

- fotografiju sa izvatka iz novina,
- fotodokumentaciju očevida od 23. listopada 2006. godine,
- fotografiju iz novina sa lista 263 spisa,
- spis R/1-461/97 Općinskog suda u Vukovaru.
- izvod iz kaznene evidencije za optuženika od 31. svibnja 2006. godine.

Izvod iz kaznene evidencije za optuženika pročitao je nakon što je optuženik iznio svoju obranu (na početku postupka izjavio je da će svoju obranu iznijeti na kraju dokaznog postupka). Postavlja se pitanje, je li time počinjena bitna povreda odredbe ZKP-a iz čl. 367. st. 8. Naime, u zapisniku sa glavne rasprave stoji da je izvod iz kaznene evidencije pročitao uz suglasnost stranaka, ali nije izričito navedeno odnosi li se navedena suglasnost samo na izvođenje toga dokaza, ili i na izvođenje toga dokaza nakon iznošenja obrane.

Pregledan je DVD zapis u trajanju od 20-ak sekundi. Na njemu je zabilježeno odvođenje Slavka Batika, baš kao i na fotografiji koja je objavljena u dnevnom listu „24 sata“.

Obrana

Nakon čitanja optužnice optuženik je izjavio da **se ne osjeća krivim**.

Obrana optuženoga Slobodana Raiča

Optuženik je rekao da je za vrijeme granatiranja Vukovara živio s roditeljima i bratom u obiteljskoj kući. Dana 2. studenoga 1991. su dio ulice, u kojoj se nalazila njihova kuća, zauzele postrojbe JNA. Zarobili su ih i odveli u Negoslavce, a sljedeći dan prebačeni su u „Velepromet“. Ondje je mobiliziran u TO. Bio je smješten u Novoj ulici gdje se nalazila i komanda TO. Prvih nekoliko dana su ga obučavali, a u prvu akciju, osvajanje dijela grada oko Škole 2. kongresa, išao je 8. ili 9. studenog 1991. godine.

Dana 14. studenoga krenula je akcija osvajanja Kačićeve ulice. Toga dana zauzeli su pola ulice, a napad je nastavljen 16. studenoga, i to iz tri pravca, a prema Drvenoj pijaci. On i još neki vojnici nalazili su se u kući do one u kojoj su drugi teritorijalci pronašli Slavka Batika. Došao je u tu kuću na njihov poziv, da eventualno prepozna osobu (Batika) koju su našli u kući, jer su znali da je on (optuženik) rođeni Vukovarac. Kad je ušao u sobu, Batik je sjedio za stolom, a jedan vojnik mu je držao nož na ruci i ispitivao ga. Batik je rekao da se zove Slavko i da je prije rata radio u „Gvožđaru“. U tom trenutku ga je Raič prepoznao i to je rekao ostalim vojnicima. Smatra da ga je tako spasio od daljnjeg maltretiranja. Nekoliko minuta kasnije u tu kuću je došao jedan oficir JNA i još nekoliko vojnika. Kad je vidio da je Batik ozlijeđen odmah je pozvao „sanitetliju“, vojnika obučenog za pružanje prve pomoći. Taj je vojnik zavio ruku i nogu ozlijeđenom Batiku. Dok je Batiku pružana pomoć, oficir je radio - vezom dogovorio da Batika preprate do Proleterske ulice. Za taj zadatak slučajnim odabirom je izabrao Raiča i još trojicu vojnika. Sva četvorica su bili obični vojnici, nitko od njih nije imao čin i itko ikome nije bio nadređen. Batik mu je djelovao izgubljeno i odsutno, kosa mu je bila spaljena, a rane koje je imao bile su sasušene, pa pretpostavlja da su nastale nekoliko dana ranije. Batika nije smatrao zarobljenikom. Smatra da je samo, sa ostalom trojicom vojnika, po naređenju oficira sproveo Batika „od točke A do točke B“. Već na samom ulasku u Proletersku ulicu vidio je grupu vojnika, borbena oklopna vozila, novinare, tv snimatelje i predstavnike međunarodne zajednice. U blizini su bili i kapetan Radić i major Šljivančanin, za kojeg je tek kasnije saznao da se tako zove. Kapetana Radića je dobro poznao, jer je njegova (optuženikova) jedinica bila pod Radićevom komandom. Batika nisu ikome određenom predali, već su im prišli neki vojnici i prešutno su ga preuzeli, a oni su se

po naređenju vratili nazad, jer je akcija bila u tijeku. Izjavio je kako smatra da je Slavko Batik bio ranjen i bolestan, da je smatrao da će Slavku biti pružena pomoć, te da nikome nije trebao posebno reći da se Slavku pruži pomoć. Rekao je, da mu je bilo poznato, da su ranjenici i bolesnici odvođeni u privremenu bolnicu koja se nalazila u Negoslavicima. Kasnije nikoga nije pitao što se dogodilo sa Slavkom, niti se itko njemu obraćao sa pitanjem što se dogodilo sa Slavkom.

Snimku, na kojoj je zabilježeno vođenje Slavka Batika, isti dan je emitirala TV Beograd. Na njoj je vidljivo da Batika osim njega (opt. Raiča) vode još trojica vojnika. Jednog od te trojice vojnika poznavao je pod nadimkom „Cetinje“, dok mu ostala dvojica nisu poznata. Izjavio je da je 17. studenog sudjelovao u još jednoj akciji, da je tada Vukovar pao, te da više nije sudjelovao u akcijama. Dana 16. siječnja 1992. godine u dvorištu obiteljske kuće stao je na nagaznu minu i završio u bolnici. Nakon toga više ni formalno nije bio u sastavu TO.

Smatra da Batik nije bio zarobljenik. Kad su Batika preuzimali vojnici u Proleterskoj ulici, tim vojnicima nisu rekli da Batiku treba pomoć, jer mu je prva pomoć pružena još u kući u kojoj je pronađen, a i mislili su da je onaj oficir JNA sve dogovorio u vezi daljnjeg postupanja s Batikom.

Branitelj opt. Raiča je u završnom govoru istaknuo da njegov branjenik svojim radnjama nije ispunio biće kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. Rekao je, da je zbog nedostatka dokaza činjenični i zakonski opis optužnice nekoliko puta mijenjan, da su izmjenom optužnice svi iskazi svjedoka postali bespredmetni, jer njegov branjenik nijednom nije osporio da se na snimci nalaze on i oštećeni Batik, da je naveo da ga on nije našao, te da ga prema tome nije niti mogao zarobiti, da je Batiku pružena pomoć, te da ga je on po naređenju prepratio do Proleterske ulice gdje su ga preuzeli drugi vojnici. Branitelj je rekao, da nije bilo potrebe da se opt. Raič protivi takvoj zapovijedi, jer u tome nije vidio niti jedan razlog za „prigovor savjesti“, da opt. Raič nije ni nečovječno postupao, niti zarobio Batika, pa da samim time nije niti ispunio biće kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

Presuda

U obrazloženju presude je navedeno da je Sud, cijeneći obranu optuženika, te sve izvedene dokaze, utvrdio da je optuženik počinio krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH, činjenično i pravno opisano u izreci presude.

Činjenični opis, zakonski opis i pravna kvalifikacija djela u presudi identični su činjeničnom opisu, zakonskom opisu i pravnoj kvalifikaciji navedenima u optužnici.

Sud je poklonio vjeru iskazima svih ispitanih svjedoka, osim iskazima svjedokinje Marije Freund (sestre oštećenog Slavka Batika) i svjedoka Ivana Barca. Njihove je iskaze Sud samo djelomično prihvatio.

Svjedokinja Marija Freund, sestra pokojnog Slavka Batika, je u istrazi (podaci iz obrazloženja optužnice) izjavila da je prije 8 godina u Zagrebu sreła ženu koja joj je rekla da je vjenčana kuma Slavka Batika, te da je Slavkova žena Ruža prisustvovala događaju u kojemu je Slobodan Raič pred svojom gostionicom ubio Slavka Batika.

Rekla je da se raspitivala o bratovoj sudbini, te da je nazvala i snahu Ružu koja je živjela u Vukovaru. Ruža joj je rekla da se prestane raspitivati o Slavkovoju sudbini, jer bi ona (Ruža) zbog

toga mogla imati problema. Nekoliko godina potom Ruža je došla k njoj u Njemačku. Tvrđila je da ne zna što se dogodilo sa Slavkom. Rekla joj je da su ona i Slavko bili zajedno u podrumu, iz kojeg je ona izišla 10. studenog, te da ga nakon toga više nije vidjela.

Na glavnoj raspravi je rekla da je od više osoba, čija imena joj nisu poznata, čula da je njen brat Slavko zaklan. Ponovila je da joj je Slavkova vjenčana kuma, čijeg se imena ne može sjetiti, rekla da ga je pred svojom gostionicom zaklao Slobodan Raič, a da je očevidac tog događaja bila njena snaha Ruža. Nije mogla decidirano reći je li i kuma bila prisutna kada je Slavko ubijen. Rekla je da je Zdravko Majprus bio prisutan kada joj je to saopćila Slavkova vjenčana kuma.

Svjedok Ivan Barac je u istrazi (podaci iz obrazloženja optužnice) rekao da je 08. prosinca '91. kao civil zatočen u vukovarskoj vojarni, te da je nakon 5 ili 6 dana prevezen u zatvor u Sremskoj Mitrovici. Dok se nalazio u prijamnoj prostoriji zatvora u istu je prostoriju uveden još jedan uhićenik u pratnji dva vojna policajca. To je bio muškarac, star oko 60 godina, sa štapom u ruci i pohabanoj odjeći. Bio je neumiven i umornog izraza lica. Stajao je blago pogureno i nije rekao ni riječ. Jedan vojni policajac je rekao da tu osobu voze nazad u Vukovar radi nekih prepoznavanja. Svjedok je rekao da tada nije prepoznao uhićenika koji je doveden. Međutim, nekoliko godina kasnije, kada je vidio snimke pada Vukovara, uočio je da je starac koji hoda ulicom kod Drvene pijace, u pratnji četvorice vojnika, zapravo ista osoba koju je vidio na prijemu zatvora u Mitrovici. Čuo je da se radi o Slavku Batiku, bivšem djelatniku „Gvoždara“. Nakon predočanja fotografije je izjavio, da je sasvim siguran u identitet civila sa fotografije, i da je upravo muškarac sa štapom u ruci osoba koju je vidio na prijemu kaznionice u Mitrovici.

Na glavnoj raspravi je rekao da ne može sa 100%-tnom sigurnošću reći da je u prijamnu prostoriju doveden upravo Slavko Batik, ali da smatra da je to bio on. Rekao je da su kritične zgođe u prijamnoj prostoriji bili on, osoba koja je od njega uzimala osobne podatke, vojni policajac, te da su u jednom trenutku ušla dva vojna policajca koji su vodili pogurenog civila sa štapom u ruci. Nekoliko je puta pogledao tog civila, ali to je učinio kriomice, jer su zatvorenici morali pognuto držati glavu. Rekao je, da tada nije prepoznao dovedenog muškarca, te da ne može točno reći kada je prvi puta pomislio da je tom prilikom susreo upravo Slavka Batika.

Sud nije prihvatio dio iskaza, u kojemu je svjedokinja Marija Freund izjavila, da joj je Slavkova kuma (Marija Varga) rekla, da je optuženi Raič ubio njenog brata Slavka Batika, i da je tome prisustvovala i Slavkova supruga Ruža. Taj dio iskaza nije prihvaćen jer je, kako to stoji u obrazloženju presude, u suprotnosti s iskazima svjedoka Marije Varge, Ruže Batik i Zdravka Majprusa.

Sud nije prihvatio dio iskaza svjedoka Ivana Barca u kojemu je on tvrdio da je 14. prosinca 1991. godine, prilikom „prijema“ u zatvor u Sremskoj Mitrovici, vidio Slavka Batika. Sud je taj dio iskaza ocijenio neuvjerljivim, nejasnim i nesigurnim. U obrazloženju presude navedeno je da je i sam svjedok na glavnoj raspravi istaknuo da ne može sa 100%-tnom sigurnošću tvrditi da je prepoznao upravo Slavka Batika u prijamnoj kancelariji. Također je istaknuto da nitko drugi nikada nije u Mitrovici vidio Slavka Batika, ali i činjenica da je ovaj svjedok svjedočio u fazi postupka dok se optuženika teretilo da je ubio Batika, a da je njegovo svjedočenje nebitno za činjenice za koje je optuženik proglašen krivim.

Svjedokinja Marija Varga je u istrazi (podaci iz obrazloženja optužnice) izjavila da joj je oštećeni Slavko Batik bio vjenčani kum. Čula je različite priče vezane uz njegov nestanak. Po jednoj priči, on je izgorio u automobilu nakon što je automobil pogodila granata. Prema drugoj priči Slavka Batika je u jednom kafiću zaklao neki Srbin. Rekla je da osobu imenom Slobodan Raič ne poznaje.

Prema zapisniku o ispitivanju svjedoka (zbog bolesti je izvanraspravno ispitana u svojoj kući) dodala je da joj nije poznato tko joj je spominjao navedene dvije verzije stradanja Slavka Batika, osim što se sjeća da je, prema prvoj verziji, pri povratku iz Adice stradao u automobilu u

kojemu je bilo više osoba, a, prema drugoj, Slavka je, navodno, ispred ili u restoranu „Platana“ zaklao neki Srbin s kojim je prije rata imao određene nesuglasice. Ne sjeća se je li joj uopće bilo spomenuto ime osobe koja je navodno zaklala Slavka, ali je izjavila, da skoro sa sigurnošću može reći, da nije spomenuto ime Slobodana Raiča, jer joj to ime ništa ne znači.

Nadalje je izjavila, da je Slavkova sestra Marija bila jednom prilikom u uredu u Zagrebu, u kojemu je ova svjedokinja radila, te tražila podatke o Slavku. Tom prilikom su svjedokinja, njena kolegica Zdenka Gudelj i Marija razgovarale o događajima u Vukovaru. Ispričala je Mariji navedene dvije verzije o Slavkovom stradavanju. Nije točno da je Mariji izjavila da je Ruža Batik bila očevidac Slavkovog ubojstva, nije točno da je rekla da je Slavka zaklao Srbin koji je držao „Platanu“, kao ni da ga je zaklala osoba imenom Slobodan Raič. Ništa od navedenog nije čula, pa stoga to Mariji nije ni mogla reći.

Svjedokinja Ruža Batik, supruga pokojnog Slavka Batika, je, između ostalog, izjavila da se, zajedno sa suprugom i još nekim osobama, početkom studenog 1991. godine nalazila u podrumu zgrade u kojoj se nalazila kavana „Beli golub“. Dana 9. ili 10. studenog, oko 8.00 ili 8.30 sati, suprug je samoinicijativno izišao iz skloništa radi pronalaska sigurnijeg skloništa. Nakon toga ga više nije vidjela. Istoga dana kada je suprug izišao iz podruma, iz podruma je izišla i ona, kao i ostale osobe koje su se ondje nalazile. Raspitivala se o suprugu, no, nitko joj nije znao reći gdje se on nalazi.

Nakon predočavanja dijela iskaza svjedokinje Marije Freund, izjavila je da nije istina da je prisustvovala događaju kada je opt. Raič zaklao Slavka. Rekla je da Slavka nije vidjela nakon što je izišao iz skloništa 9. ili 10. studenoga 1991. godine. O njegovoj sudbini ništa nije čula. Nakon mirne reintegracije je u jednim novinama vidjela fotografiju na kojoj je prepoznala supruga, no, osobe koje se na fotografiji nalaze uz njenog supruga nisu joj poznate. Optuženika ne poznaje, nikada ga nije vidjela.

Svjedok Slavko Majprus je izjavio, da je prije 10 ili 11 godina vozio Mariju Freund u Zagreb gdje se ona raspitivala o svome bratu Slavku. Sjeća se da je jedna ženska osoba Mariji rekla da Slavka ne treba tražiti, da je ubijen i da je to poznato Slavkovoј supruzi. Rekao je da misli, da tada nije rečeno da je Slavko zaklan, te da se ne sjeća da je bio spomenut optuženi Slobodan Raič. Sjeća se jedino da je bila spomenuta osoba koja je držala nekakav kafić ili gostionicu.

Na glavnoj raspravi svjedocima je predočavana fotografija objavljena u dnevnom listu „24 sata“, na kojoj je vidljivo da četiri naoružane osobe sprovode civila koji se kreće uz pomoć štapa, a koji djeluje izmučeno i bez kose je.

Svjedoci: Jozefina Varga, Marija Freund (sestra Slavka Batika), Katarina Simić, Vlado Rusin, Ruža Batik (supruga Slavka Batika) i Zdenka Milić su, nakon predočavanja fotografije, izjavili da je civil na fotografiji Slavko Batik, svjedoci Pavao Veber, Stipo Šeremet i Katarina Menges su izjavili da su na fotografiji prepoznali i oštećenog Batika i optuženog Raiča, dok je svjedok Slobodan Duraj izjavio, da je jedna od naoružanih osoba, koje sprovode civila, optuženi Slobodan Raič.

I sam optuženi Raič je u svojoj obrani izjavio, da je on jedna od osoba koja je sprovodila čovjeka koji je njemu bio poznat kao trgovac iz „Gvoždara“.

U obrazloženju presude je navedeno da je Sud u najvećem dijelu prihvatio obranu optuženika. Navedeno je da je optuženik, u obrani danoj 29. siječnja 2007. godine, izjavio da je Slavko Batik predan Veselinu Šljivančaninu i njegovim oficirima, da im je (njemu i trojici vojnika) Šljivančanin naredio da se vrate na početni položaj, te da je optuženik, u obrani danoj na glavnoj raspravi 14. veljače 2008. godine, ukazao na nove činjenice koje do tada nije spominjao (spominjao je oficira koji je ušao u kuću u kojoj je pronađen Batik, „sanitetliju“ kojeg je pozvao

taj oficir i slučajni odabir četvorice vojnika, među kojima je bio i optuženik, kojima je naređeno da Batika sprovedu „od točke A do točke B“). Također je navedeno, da u obrani od 14. veljače optuženik samo govori kako zna da je u blizini mjesta gdje je predan Batik bio kapetan Radić. Sud nije prihvatio ove dijelove obrane optuženika. Navedeno je da ti dijelovi obrane nisu prihvaćeni, jer je u pogledu tih okolnosti optuženik svoju obranu mijenjao, a neke je okolnosti (oficira koji je u kući, u kojoj je pronađen Batik, slučajnim odabirom izabrao optuženika i još trojicu vojnika da preprate Batika „od točke A do točke B“) po prvi puta spomenuo tek na glavnoj raspravi 14. veljače 2008. godine.

Sud je iz obrane optuženika izveo zaključak da je Slavko Batik u trenutku zarobljivanja bio civil. Nespornim smatra i, da je isti bio ranjen i bolestan, te da ga je optuženik, zajedno sa još tri vojnika, odveo do jedne kuće u tadašnjoj Proleterskoj ulici i predao nepoznatim pripadnicima JNA i paravojnih postrojbi. Nisu prihvaćeni dijelovi obrane u kojima je optuženik tvrdio da je sprovodio oštećenika zbog naredbe oficira JNA, da se radilo o odvođenju „od točke A do točke B“, kao ni da je oštećenik predan majoru Šljivančaninu i njegovim oficirima. Sud je naveo, da je iz pregledane DVD snimke utvrdio da je oštećenik predan nepoznatim pripadnicima JNA i paravojnih postrojbi.

Nadalje je navedeno, kako je nesporno da je civil Slavko Batik, kojeg je optuženik zarobio zajedno sa trojicom nepoznatih vojnika, bio bolestan i u teškom psihofizičkom stanju, da se kretao uz pomoć štapa, da mu je lice bilo opečeno, da je imao ozljede na lijevoj ruci i lijevoj nozi. Navedeno je, da je oštećeniku bilo nužno pružiti liječničku pomoć, da je optuženik predao zarobljenog civila, bolesnog i u teškom psihofizičkom stanju, nepoznatim pripadnicima JNA i paravojnih postrojbi, da je propustio bolesnom civilu kojeg je zarobio osigurati nužnu liječničku pomoć, da optuženik, a niti itko drugi, nije ikome rekao da zarobljenom civilu treba pružiti pomoć, niti je itko to rekao prilikom predavanja zarobljenika u Proleterskoj ulici. Navedeno je, da je optuženik nečovječno postupao prema Slavku Batiku, da se nečovječno postupanje sastoji u radnji nečinjenja, tj. u činjenici da bolesnom civilu koji se nalazio u teškom psihofizičkom stanju nije pružena liječnička pomoć.

U obrazloženju presude je navedeno i da je člankom 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine, navedeno da će se u svakoj prilici postupati čovječno sa osobama koje su bolesne, imaju rane ili, općenito, koje su lišene slobode. Navedeno je i, da je u stavku 2. istog članka propisano, da će se ranjenike i bolesnike prikupiti i posebno njegovati, te da je nedvojbeno da je optuženik svojim radnjama, kao i svojim nečinjenjem, povrijedio navedene odredbe, jer prema Slavku Batiku nije postupano kako je propisano navedenim člankom Konvencije. U obrazloženju presude naveden je i čl. 16. Konvencije u kojemu je propisano, da će ranjenici i bolesnici, kao i nemoćni, biti predmet posebne zaštite i poštovanja, čl. 17., u kojemu je navedeno da će stranke sukoba nastojati sklopiti lokalna utanačenja radi evakuacije ranjenika, bolesnika, nemoćnih i dr., te je navedeno da Slavko Batik nije bio predmet posebne zaštite i poštovanja, kao i da nije odveden, npr., u privremenu bolnicu u Negoslavicima, za koju je sam optuženik rekao da mu je bilo poznato da se ondje nalazila, te da su u nju odvoženi ranjenici i bolesnici.

Sud je naveo da je optuženik krivično djelo počinio **činjenjem i nečinjenjem**.

Obrazlažući činjenje optuženika, Sud navodi da je optuženik, s oružjem u ruci, zajedno sa još tri nepoznata pripadnika paravojnih postrojbi, zarobio oštećenika, te ga odveo, i na kraju protuzakonito zatvorio u jednu kuću u tadašnjoj Proleterskoj ulici. Sud smatra da je protuzakonito zatvaranje počinjeno i time što optuženik nije obavijestio uhićenog, a kasnije i zatočenog, civila o razlozima uhićenja i zatočavanja.

Obrazlažući nečinjenje, Sud je naveo da se nečovječno postupanje optuženika sastoji u njegovom propustu da oštećeniku osigura potrebnu medicinsku pomoć i njegu.

Za Sud je nesporno da je optuženi Raič krivično djelo počinio kao suizvršitelj sa tri nepoznata pripadnika paravojnih postrojbi, da je krivično djelo počinio sa direktnim umišljajem (da je bio svjestan svojega djela i da je htio izvršenje djela), jer je htio zarobiti oštećenika i jer je htio njegovo zatočenje u kući u Proleterskoj ulici, te jer je bio svjestan da je oštećeniku trebalo pružiti liječničku pomoć, ali nije htio poduzeti ništa da bi se takva pomoć oštećeniku doista i pružila.

Kao olakotne okolnosti **pri odmjerivanju kazne** Sud je cijenio neosuđivanost optuženika, njegove obiteljske i materijalne prilike, te mladost u vrijeme počinjenja djela (imao je 25 godina). Navedeno je, da je u obzir uzeta i činjenica što je optuženik postupao kao suizvršitelj, te da su ostali suizvršitelji znatno više ugrožavali oštećenika (zarežali ga nožem), dok je on upozorio ostale da se radi o civilu, te ga na taj način zaštitio od još većeg ugrožavanja. Navedeno je i da se nečovječno postupanje optuženika sastoji od njegova nečinjenja, za što zakon predviđa mogućnost blažeg kažnjavanja.

Otegotnih okolnosti na strani optuženika Sud nije pronašao.

Navedene olakotne okolnosti, kao i okolnosti u kojima je djelo počinjeno (mjesto i vrijeme) Sud je ocijenio osobito olakotnim okolnostima, te je optuženiku izrekao kaznu zatvora u trajanju od 2 godine i 6 mjeseci, koja je manja od propisane minimalne kazne za kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ-a RH.

Navedeno je, da optuženiku prilikom odmjerivanja kazne nije uzeta u obzir činjenica da se Slavku Batiku nakon 16. studenog 1991. godine gubi svaki trag, jer ta činjenica nije u uzročno-posljedičnoj vezi sa radnjama optuženika.

Oštećenice Marija Freund i Ruža Batik sa svojim imovinsko-pravnim zahtjevima upućene su u parnicu.

Proces je pratio i o njemu izvještavao Mladen Stojanović, promatrač Centra za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek.